

Izhaja dvakrat na teden v štirih izdanih, in sicer: vsakotek in petek, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 5. uri popoldne, in stano z „Gospodarskim Listom“ in s kako drugo uredniško izredno prilogo vred po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto gld. 6.—
pol leta „ 3.—
četrt leta „ 1.50
Posamične številke stanejo 6 kr.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ trikrat mesečno in stane vse leto gld. 1-20.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje).

Uredništvo in odpravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v II. nadst. zadej. — Urednik sprejema stranke vsak dan od 11. do 12. ure popoldne.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnštvu.

Neplačanih pisem ne sprejema ne uredništvo ne upravnništvo.

Oglas in poslanice

še računajo po pet-črtah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Goricia.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, kateri izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vseletno 1 gld. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petič-vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

„Avita coltura“.

Maramo brutti buñoni,
Bitornè pur a Milan
Che a Goricia benedetta
Poco poco se Italian.

Odkar je prešinila iskra narodnostne zavestnosti goriske Slovence, in so se ti začeli postavljati po robu laški brezobzirni predstavi v vsakem pogledu, katera je dobivala in se dobiva svojo podporo „od zgoraj“, so začeli goriski Lahi, med njimi najhujše odpadniki, katerih je ogromna večina, z vso svojo postopati proti goriskim Slovencem.

Kar se godi zadnja leta v Gorici, spada pa le v „dežele neverjetnosti“, kakoršna je naša Primorska pod raznimi v. kr. avstrijskimi vladami, katere pridno podpirajo zastopniki slovenskega in hrvatskega naroda.

„Avita coltura venti volte secolare“ je odvijala v svojem srdcu proti vsemu, kar je slovensko v Gorici, kakor besni proti vsemu, kar je sploh slovansko v primorskih pokrajinah.

Modri Ben Akiba, varal si se, ko si izrekel oni znani krilati izrek: Vse to je že bilo! kajti lopovščine in središča, katera uporabljajo Italijani proti Slovencem v Primorju, pressegajo vse meje: kaj takega se ni bilo! Podprti „od zgoraj“ počno, kar n. ego, proti Slovencem, in če se tudi pregreše proti kazenskim zakonom, ne godi se jim pa navadi nič hudega.

Odkod ta nestrpni boj?

Doba privilegijev, oni časi, ko je narod gospodoval nad narodom v državi, mineva, o, in na površje stopajo časi, v katerih imajo biti ravnopravni vsi narode v Avstriji.

Zato pa se boje, zlasti naši Italijani, da se jim skoro izmuznejo izpod rok oni stari privilegiji, po katerih so tlačili, kakor o las hoteli, slovanski živelj v Primorju. Odkar jih je prevzel strah, da Slovani v naših deželah se ne dajo več brezpogojno tlačiti, napenjajo vse žobe proti njim. In te njihovo napenjanje našaja pomoči tam, kjer bi morala biti pravica za vse jednaka!

Od takrat dalje divjajo povsodi proti Slovencem v primorskih deželah in istotako v Gorici. Vsem so se v živem spominu dogodki zadnjih let: 22. marec 1897., Rojice,

Vrtožba, Batuje, postopanje z našimi fantivojaki, 2. december lanskega leta itd. itd.

In letos so na dnevnem redu v Gorici demostacije proti Slovencem, izzivanje sledi izzivanju, žaljenje, psovanje Slovencev je čuti vsako minuto na ulici, posebno pa na večer. Če govoriš slovenski na ulici, če pozdraviš prijatelja z „Na zdar“, ali pa celo z „zivio“, tedaj smeš gotovo računati, da Italijani, če te slišijo, ti poreko: „šcavo“, „sklaf“, ali zapojo „maramo“, če jih je pa več skupaj, in če „je znak čisti“, ter jim nasproti stoji Slovenci v manjšini, takrat je pa pretep gotov.

„Lasse pur“ so prnehali peti, prišel je na vrsto „Maramo“, kateri so jim dovolili brez ovire, zato ker žali Slovence!

Odkar pojó to pesem, se izzivanja množé po mestu, v prvi vrsti ob nedeljah. V laskem prebivalstvu mesta Gorice se je pomnožilo ono nezdravo stremenje po psovanju in izzivanju Slovencev, in se še množi od dne od dne, tako da sešasoma ulegnejo nastati iz tega hude posledice, ali trpeli jih bodo — Slovenci, čeprav bodo morda le reagovali na izzivanja! Z „maramom“ je nastavljena nova past, loviti Slovence — v zapore! Kako se jim obnese?!

Psovanje in žaljenje, zavržno napadanje, kamenjanje itd., to so sredstva, katerih se poslužujejo proti Slovencem v Gorici po ulicah in deloma po gostinjah in kavarnah. V družbah, na veselicah, koncertih, akademijah, pri gledaliških predstavah in posebno po svojih časnikih — pa govore o „aviti colturi“, o „latinita“ naših pokrajin, in se več slihega.

Ti uboga „avita coltura“! Kaj, tisti ponikli izzivaci, tisti gorisko-laski analfabeti in tisti visoki „gospodje“, ki tirajo edino le protislovensko in protidržavno politiko, poslušajoči se skrajnih lopovščin, ti naj se prštevajo smotvom kake kulture!?

Kultura, — kakó lep pojem! Ali kaj pomeni beseda: kultura pri naših goriskih Italijanih? Bas nasprotno od svojega prvotnega pravega pomena! Kulturo zlorabljuje, kakor zlorabljuje vse, godbo, poezijo, vse, vse, kar se da zlorabiti proti Slovencem!

sami tu v vasi, predno nam pogubijo dušo in telo.

„Dà, dušo in telo, je ponavljal nekdo drugi iz množice, le glejte, kakó hodi Lucifer k maši sedaj, ko je smrtni greh mašo poslušati: dokler je pa bilo to zapovedano, se še zmešil ni zanjo.“

„Kaj bi se, saj je bil krivoverec že od nekdaj!“ je nadaljeval Stefanolo. „Kdor ga je prej poznal, ta dobro vé, da ga je bil naš pravi nadvladika izobčil in obsodil, da mora nositi vedno celo množico črnih križcev všitih na plašču.“

„Predno je prišel semle kožo nam snemat, je narejal ponarejena pisma, je kričal nekdo drugo“. Ko sem bil nesel o Božiču zakupinske ribe v samostan, sem ga videl na svoje oči naslikanega na zidu novega Broletta. Spodaj je bil napis z njegovim imenom, priimkom in celo zgodovino, kakor so tam pravili; in sedaj so ga poslali nam, tega srčka!“

„In potem, če pride toča ravno pred žetvijo, če slana uniči olive, če namesto k najdete v ježicah, ko jih bošé oúpiñali, samo lubje, če ne vjamete nič ob ribjem lovu, bodo hitro navajali nekateri sto vzrokov: je bilo slabo vreme, so uplivali planeti, in kdo vé kaj še. Veste, kaj je bilo? — Bila

Hud boj bijejo proti nam, ker se boje za svoje stare privilegije, s katerimi so nas doslej zatirali, ali vse ne pomaga nič!

Odnosaji v zadnjem času so se poostriili in utegnejo se še bolj poostriiti, kar bo goriske Slovence le utrjevalo v vojni zoper stare laške privilegije, in vojna se ima skončati tako, da privilegiji odpadejo, čeprav to morda tudi vladi ne bo všeč, katera se tresce, kakor sliši iz laskih ust besede „latinita“ in „avita coltura“, s katerimi se hočejo pred njo postavljati kot „sakrosanktni“, četudi njihova „latinita“ in „avita coltura“ nista vredni počenega groša.

V celí Avstriji vré, zatirani narode silijo z vso močjo do ravnopravnosti, in današnji dan so prve glave v državi prepričane, da mora priti do nje, ako Avstrija hoče še sploh obstati! Z nevdržno silo prodirajo zatiranci na dan in tej sili se ustavljajo dosedaj gospodujoči narode, kolikor jim mogoče. Dlje časa že traja to bojevanje; konec pa mu ima biti morda že v kratkem, in naj nas privedejo do njega taka ali taka pota!

Tudi v Gorici pride dan obračuna z „maramoi“, ko zapojemo „Ritornè pur a Milan“, ter iztrebimo iz prebivalstva tiste hujskajoče življe in pomedemo iz Gorice tisto „avito colturo“.

Čim bolj raste hujskanje proti Slovencem, tim hitreje pride odpor, in tim hitreje porečemo: — Zora puce, bit ée dana!

DOPISI.

Iz Lokaveca. (Zakasnelo). — Dne 12. t. m. je imelo rokodelsko podporno društvo svoj pustni ples v prostorih gos. F. Rebka; ples se je prav izvrstno sponesel, občinstva je bilo iz vsel slojev, iz cele okolice tako, da se je vse trlo, a pri vsem tem je vladal popoln red od začetka do konca v splošno zadovoljnost prirediteljev kakor navzočega občinstva

To kaže, da se občinstvo pri nas zaveda omike, kar mu daje čast.

Omeniti mi je tudi vrle veteranske godbe iz Mavhinj, katera je svirala pod vodstvom gos. I. Furlani-a prav izvrstno, in sicer tako, da jo je občinstvo na sploh hvalilo, kar se razvidi tudi iz tega, da je godce gos. Jož. Bratina, hotelier v Ajdovščini, najel za oba zadnja dneva pusta, kjer so tudi svirali v zadovoljstvo Ajdovcev: tako torej moramo popolnoma priporočati vroo veteransko godbo iz Mavhinj vsakomur, kedor bi jo potreboval. Od podpornega društva pod novim predsedstvom pa pričakujemo, da nam napravi še daljne času primerne zabave.

lilo, kar se razvidi tudi iz tega, da je godce gos. Jož. Bratina, hotelier v Ajdovščini, najel za oba zadnja dneva pusta, kjer so tudi svirali v zadovoljstvo Ajdovcev: tako torej moramo popolnoma priporočati vroo veteransko godbo iz Mavhinj vsakomur, kedor bi jo potreboval. Od podpornega društva pod novim predsedstvom pa pričakujemo, da nam napravi še daljne času primerne zabave.

Iz Ajdovščine. — Tukajsnje „društvo za podporo rokodelcev“ je imelo v nedeljo dne 19. t. m. svoj redni letni občni zbor. Predsednikom je bil zopet izvoljen g. Jos. Budinjanja iz Šturij, podpred. pa g. Anton Fajgel iz Ajdovščine. Prvi je bil izvoljen proti svoji volji vsled tega, ker je obložen z drugimi mnogimi opravki, ter je že poprej naprosil, da ga oproste te časti; ker pa mu je veliki zbor izrekel pred votvijo najvišje priznanje s tem, da ga je imenoval onoglasno svojim častnim članom, mu ni bilo drugega kakor iz hvaležnosti še nadalje nelehak posel sprejeti.

V odbor je voljenih 3. iz Ajdovščine in 7 iz Šturij, kar je popolnoma prav, ker je tudi v Šturijah dobri 2/3 društ. udov. To pa ne gre v glavo par kričajem v Ajdovščini, ki vedno rogovilijo in skrivaj rujejo, ko je pa čas zato in so povabljeni izreči svoje mnenje, se pa umikajo. S takimi kukavicami bo treba pošteno obračunati.

Od nekod. — Primoran sem zopet odgovoriti na dopis iz Bolca v 14. šte. conj. „Soče“, in sicer izrečem tu zadnjo besedo. (S tem bodi stvar za obe strani dog-nana. Daljših polemik ne pričemo več. Ur.) Gospodu dopisniku, kateri se ni upal na svetlo z imenom, leže še drugi vzroki na želodecu, katerih pa tukaj ne omenim.

Pobijal je sicer v svojem dopisu moje trditve, a vprašati ga moram, ali so vse njegove besede povsem resnične!! Istemu gospodu ni niti znano, da je bila ustanovljena čitalnica leta 1878., a ne kakor on trdi, pred 24 leti. Tega ne oporekam, da ni bilo pričetkom treba delovanja in eneržije. Moja mladost ne opravičuje trditve, da se ni nikdar vabilo tržanov v čitalnico, pravi g. dopisnik. Poizvedel in povprašal sem to pri tržanih, in od-

tam so začeli dražiti ljudstvo z besedami pačenjem; zasmehovali so ga, izzivali in pretili mu, da se bo moralo kmalu kesati za svojo predrznost. Ljudstvo spodaj se je nazadnje vendarle segrelo, takó, da je že sfrčal kak kamen gori proti biričem, ki pa ni zadel dobro. Oni zgoraj so še hujše zabavljali, dokler ni jeden njih bil zadet v roko s kamnom. Ta, ne bodi len, ga je pobral s stolpovega tlaka, in ga zalučal srdito v množico, kjer je po nesreči pal na glavo dečku od devet do deset let, ki je bil tudi tam in kričal z drugimi. Kamen je prebil ubogemu dečku črepinjo, in hitreje nego se more izreči Jezus Marija, je že bil mrtev.

Kri je bila prelita. — Nasledki tega čina so se pokazali takó hitro in strahovito, kakor kadar pade iskra v smodnikovo shrambo. Ljudjé so zdvijali kot zverine, zarjovelí so, in preklinjaje grozili z maščevanjem. Kakor bi trenil so bila razbita vrata in biriči, ki so pritekali, pobiti na tla; ljudstvo je navalilo skozi hodišče v prvi dvor. Hipoma je bila samostanska hiša vsa v neredu in groznem strahu. Vrata in zatvornice so treskale sem in tja kakor kadar prihaja silni vihar; slišali so se skrblijivi klici in preteči kriki. Videlo se je ženske, ki

MARCO VISCONTI

ZGODOVINSKI ROMAN

Italijanski napisal Tommaso Grossi.

(Dale)

„Pa zakaj se nečeš oglasiti za našega bojovnika?“ mu je odgovoril starček s sivimi lasmi in brado, ki ga je poslušal, opiraje se z rokama na okovano palico in z brado naslonjen na rokah.

„Kaj, da bi se šel bojevati s takim?“ je odgovoril uni. „Ali ste pa slišal, kaj pravi tu pastir? — Da je čarovnik in ima všita v obleko neka zelišča, ki mu delajo kožo takó trdo. . . . kakor če bi bila vragova.“

„Prav pravi Stefanolo, čarovnik je, to vejo vsi, je dejal nekdo drugi; saj so nalašč poiskali tistega, da bi se ne mogel nikdo s ati z njim, in da bi nas takó lože odrli, ti brezvestni psi, ki so vsi jedini v tem, da trpinčijo ubogo ljudstvo.“

„Nekaj poštene pravice bi bilo treba jedenkrat, je kričal zopet prvi, in prav bi bilo, če bi jo začeli vsi trdití mi

govorili so mi, da niso bili vabljani. Da, go-
spod dopisnik! Vabili ste jih, ali kolikoli? Par
obrnikov, a drugega nič. Od početka ste jih
tudi vabili. Gotovo! Od početka je bilo tudi
treba, ako ste hoteli imeti kaj čitalnic v ci-
talnici.

Pozneje pa ni bilo o tem slišati. Pred
letom dnij ste jih tudi vabili, pa zakaj? Go-
vorilo se je že o novem društvu!

Duhovščina, učiteljstvo in nekolicina urad-
nikov so osebe, katere imenujemo inteligencija.
Višje inteligence ni, torej ostanejo omenjeni
stanovi in še drugi domačini pod imenom
inteligence. Misli li g. dopisnik, da sem se
jaz zmisli, zakaj ne zahajajo tržani v čital-
nico? Sicer ste slišali tudi sami že omenjene
vzroke; ako jih niste še slišali, izročite po-
vprašati!

Jedino osnovalni odbor „Del. bratnega
društva“ je pristopil k čitalnici, iz tega lahko
sklepate, da novo društvo ni bilo vse proti
zdrženju. In drugi tržani kje so? Za kaj niso
pristopili? Odgovore vam: „Ne maramo!“

Sem li bil kedaj proti zdrženju
s čitalnico. Nisem li tudi jaz glasoval pri
seji osnovalnega odbora za zdrženje?! Ni-
sem li takrat jedini? Sem li morda razča-
jal? Samo moje besede niso pripomogle, da
bi se združili. Iz tega sklepa lahko razvidite,
gospod dopisnik, da nisem jaz kriv, da niso
vstopili v čitalnico, kedar ste imeli v čitalnici
občni zbor, kajti bil sem daleč od vas!

Gosp. dopisnik torej meni, da jaz raz-
dvajam, da sem jaz vsemu temu kriv. Sem
jim navdihnil morda jaz to misel, da usta-
nove novo društvo? Vprašajte jih in izveste
potem, da so naši rokodelci iz lastnega na-
giba to storili. Potrudite se na to društvo, g.
dopisnik, in videli boste navdušenje za novo
društvo. Komaj že čakajo, da prične delo-
vati. Novo društvo nikakor ni nasprotno či-
talnici. Nekateri tržani vstopijo kakor člani
v obeh društvih. Podpore se nam obljubijo
od vseh strani.

Zatorej ne jim kaliti veselja! Počakajmo,
da se nekoliko pomirijo nekateri duhovci in
razmere se lahko spremenijo.

Tudi jaz kakor „razdajalec“ nisem no-
benemu nasproten in deloval bodem za obe
društvi, kjer in kolikor bodem mogel saj to
ni bo v največje veselje. Iz kaknega vzroka
pa bi nasprotoval?

Ker je trdaj do tega prišlo, da bodemo
imeli v Bolcu 2 društvi, upam da pojde
drugo drugemu na roko, da bode delala
obe skupno za narod in da bodele cveleli
v čast in ponos vsakemu zavednemu tržanu.

Izrekel sem torej zadnje besede in ne
maram tudi več polemizovati po listih. Rače
se pogovorim z gosp. dopisnikom osebno,
ako ga bode volja. (Najbolje! Ur.)

Pravila novega društva se izkazuje vrmojo.
Istemu pa zopet kličem in tudi čitalnici zra-
ven: „Živi, rasti, cveti!“ Misle v.

Iz Ljubljane se nam piše: Poročali
ste že o izidu izrednega obnega zbora ga-
silnega društva v Ljubljani. Nemci, nem-
skutarji in socialni demokratje so storili vse,
da ne počni nemški „Schlau“ č. Zanimalo
vas bode, da je vso akcijo od slovenske

strani vodil goriški rojak g. Jož. Rebek,
ključavničarski mojster. Slovenski prvaki so
skoro spali in se niso dosti brigali za izid
obnega zbora, da z nemškutarjem načel-
nistvom se je celo dogovarjalo, da bodi slo-
vensko poveljevanje še le od julija meseca
1900, da bi se torej pri letošnji ognjegasni
slavnosti po ulicah slovenske Ljubljane bila
čula se vedno nemška komanda! Čast. g.
Rebku, da je odločno prišel akcijo za tu-
kajšno upeljavo slovenskega poveljevanja in
jo istotako energično izvršil. Taki možje de-
lajo goriskim Slovincem čast!

Domače in razne novice.

Imenovanje. — Pravosodni minister
je imenoval računskega svetnika, g. Antona
Poženela, višim računskim svetnikom in
predstojnikom računskega oddelka višega de-
želnega sodišča in višega državnega pravdnictva
v Gradcu.

Gospod Poženel je doma iz Črnega
vrtja pri Idriji. On je služil več let v Trstu
in je bil med Slovencev dobro znana in pri-
ljubljena oseba. Bil je tudi do svojega od-
hoda v letu 1876. sotrudnik Dolinarjev in ud
Rožanske čitalnice. Ker se tamošnji starejši
Slovenci gotovo še spominjajo gospoda Po-
ženela, bode ta vest gotovo zanimala marsi-
koga. Tudi kranjskim, slajerskim in koroškim
računskim in drugim uradnikom je gospod
Poženel dobro znana oseba kakor stalen ud
izpraševalne komisije iz državnega računstva
na graškem vseučilišču; smatrajo ga povsodi
za strokovnjaka v računstvu.

Osobne vesti. — Njeg. Veličanstvo je
okrajnemu glavarju v Tolminu g. Frideriku
grofu Mar en z i j u podelilo naslov in znanaj
namestniškega svetnika, ter je dovolilo g. dr.
Petru Lahar nar ju, okrajnemu glavarju
v Sežani, da sme sprejeti in nositi oficirski
kriz kraljevega rumunskega kronskega reda.

Višje deželno sodišče v Trstu je ime-
novalo kancelista Vilja Bernsteina ofi-
cijalom druge vrste pri trgovskem in po-
morskem sodišču v Trstu ter pravnega prak-
tikanta Guida Benicicha avskultantom.

Dr. Ivo Kostantini je bil 14. t.
m. kot odvetnik s sedežem na Voloskem
sprejet v tržasko odvetniško zbornico.

Smrtna kosa. — Včeraj je umrl v Trstu
predsednik odvetniške zbornice dr. Kl. Lu-
nar dell i v 74. letu.

Dne 16. t. m. je umrl v Pragi nade-
polni visokosolec Ivan Kunšič, ki se je bu-
vil mnogo za literaturo ter tudi pisal v razne
liste. Predstavljal je tudi za „Slovensko knji-
zico“. V mladosti je moral zapustiti beli svet,
kateremu je obetal postati odličan mož.

Bodi mu lahka bratska zemlja!

Dopolnilna volitev v deželni zbor bo
torej v ponedeljek. Čujemo govornice, da ne-
kateri Italijani agitujejo za dr. Graziada. Zo-
pel drugi trdi, da klerikalci bodo volili žup-
nika — dr. Baubela. — Vladni možje so
zadovoljni z — dr. Eggerjem, za katerega
je celo „Se niti ne la“. Našli so se! — Dru-
gega ne rečemo!

Ravnopravnost na okr. sodnišču. —
Vse pritožbe proti naši okrajni sodnišču v
Gorici ne izdajo nič; vsiljujejo vedno laščino
slovenskim strankam. V sredo je bil tam
zasižen neki Čepovance, kateremu so bili
pomolili v podpis laški zapisnik — kakor
se je nam sporočilo. Mož seveda ni hotel
podpisati laškega zapisnika, ker se je zaht-
eval slovenski zapisnik, na kar so mu ugo-
dili. Pa veliko časa morajo imeti, da sestav-
ljajo najprvo laške in potem spet slovenske
zapisnike.

in sta mu trepetali, klepetal je z zobmi,
in ponavljal kakor nezavedno s šibkim
in tresočim glasom: „Pustite vsaj, da
se spovem! da se spovem!“

„Ha, ti razkolniški pes!“ je zavpil
Stefanolo, namreč tisti mladenič, ki je
prej največ hrupa uganjal in je bil jeden
najbolj vročih. „Čakaj, ti dan jaz od-
voz s tem-le“. Pri teh besedah mu je
pomeril z debelim polenom in ga je
hotel treščiti po glavi.

Toda vaški pastir, ki je slučajno
bil ondi pri njem, mu je ustavil roko
in dejal: „Kaj delaš, ali se ti zdi to p.
metno? Ali bomo mi hujski nego Turk?“
Spoved mu moramo vendar privoščiti,
če prosil zanjo.

Kdo naj bi ga pa spovedal?
Kdo? — Že kateri. Če ni dru-
gega, tisti redovnik, ki je prišel danes
somkaj maševati in je še vedno v cerkvi,
ker se ni upal iziti.

„Kaj, tisti izobčeni krivoverec? —
Saj ne sme spovedovati.“

„Pa kateri drugi, naš gospod.“
„Kam ga pojdemo iskat, ker je mor-
ral pobegniti ravno zaradi teh vragov.
In pa saj je prepoved, in ne sme spo-
vedovati tudi on.“

„Pa, v smrtni nevarnosti sme spo-
vedovati, in je že spovedal nekatere.“

Kdaj pridemo do tega, da se bo spo-
stovala pravica o enakopravnosti po „hišah
pravice“ tako, da ne bo potreba še le ugo-
vorov itd.?!?...

„Marameo“ — prepovedan? Zadnje
dni se siri po mestu govornica, da je re-
darstvo prepovedalo peti pesem „Marameo“,
kar pa ni res. Če bi bila prepovedana, tedaj
bi bilo to prepovedano javno po razglasih,
katere bi prilepili po ulicah. Če bi bila pre-
povedana, tedaj bi ne slišali dan za dnevom,
kako jo pojo po ulicah v navzočnosti re-
darjev.

Da bi naše redarstvo prepovedalo kaj
takega, kar žali Slovence! Bežite, bežite!

Sicer pa je zložena tudi slovenska pe-
sem nasproti „Marameo“, ki se da peti prav
po tisti melodiji.

Bomo videli, kaj bo sedaj, ko ne bo
čuti samo „se sciaiva Trieste, se sciaiva Pi-
sin“ in potem „Marameo, ritornè pur a
Salcan“, temveč ko se bo pelo tudi

In v naši Gorici
da vse je „italian“,
trdi sardaloni
neslanih možgan.

Marameo, vi makaroni,
straši vas že naš Solkan,
pa tud' Gorica ta presneta
malo malo je „italian“.

Gorica slovenska
je bila in bo,
Slovenci smo tukaj
in z nami ne bo.

Marameo, bratti buffoni,
Ritornè pur a Milan,
Che a Gorica benedetta
Poco poco se italian.

Leonardo Vinci — plagijator? —
Ker je gosp. Leonardo Vinci — goriski
Wagner — s „krasno“ pesmijo „Marameo“
postal imenitna oseba, hočemo tudi mi pro-
slaviti tega velikanskega virtuozu.

Da ima g. Vinci talent za godbo,
razvidiš, dragi čitatelj, lahko iz tega, da je
dal oni pesni tako mogočno melodijo, da jo
staro in mlado poje po mestnih ulicah z
nepopisljivo navdušenostjo. To la kar čudil
se bodeš umetniku, ako izveš o velikanski
spretnosti njegovi v prepisovanju
umotvorov drugih glasbenikov! V dokaz
temu naj služi ta-le slučaj:

G. Vinci je zložil kot sedmošolec na
tukajšnji gimnaziji „Tantum ergo“ na-
lašč za slovensko mašo konec solskega leta.
V tej skladbi se ni le pokazal kot mojstra
— skazo — v skladanju zborov, ampak je
dal izvrsten vzgled, kako se mora krasiti s
tujim perjem. Koliko je zraslo na njegovem
lastnem vstu, ako ni nič več in nič manj
kakor polovico svojega „Tantum ergo“ pre-
pisal iz Schumanove pesmi „Frühlings-
gesang“ (Frühlingsgesang in Tantum
ergo, to se strinja, kaj ne?)

G. Vinci naj blagovoli primerjati svoj
„Tantum ergo“ v prvotni obliki, z omenjeno
pesmijo v knjigi „Bunte Blätter aus
den Werken unserer Classiker“. In-
struktive Ausgabe für Violin und Clavir.
Bearbeitung von I. Stübel op. 30. Verlag P.
I. Tonger, Köln! Kako je to, da je spisal
„Tantum ergo“ v ravno istem duru (E),
kakor je pesem „Frühlingsgesang“ vimenovani
knjigi? Kako je to, da je pisal v ravno istem
taktu (¾), pozneje šele po nasvetu drugih
v ¾ taktu? Kako je to, da se melodija,
kakor tudi harmonija malone do cela vje-
mati? Ali je to goli slučaj? Res je, da se
tu pa tam strinjajo id-je velikih duhov, ali
da bi se vjemale v toliki meri, to pa je res
kaj posebnega, kaj čudnega! Ali hoče mo-
goče posnemati prošlega svojega rojaka —
Tartinija, ki je prodajal hrvatske narodne
popjevke kot svoje lastne umotvore?

Ali se ne spominjaš kočarice Tone in
mlinarjevega Jurija?

„Je prav, toda ti hudobnoži niso v
smrtni nevarnosti.“

„Kaj pa da niso.“

„Niso ne.“

Sedaj so nekateri iz množice po-
tegnili z jednim teh dveh govornikov,
drugi pa z drugim, in kmalu na to so
začeli kričati vsi vprek, kolikor se je
dal: — Dà, ne; se jih more spovedati,
se j: ne more. — Nazadnje je nekdo
reč takó razsodil, da so se pomirili vsi.

On je dejal: „Če jih gotovo kon-
čamo hitro, ko se spovejo, jaz mislim,
da dokler se bojo spovedavali, bojo pač
v smrtni nevarnosti.“

„Dà, dà, takó je! Pojdimo hitro
iskat gospoda.“

„Kje ga pa najdemo?“

„To noč je spal tamdoli pri bro-
darju.“

„Hitro tedaj, poiščimo brodarja. Kje
je Miha? — Miha!“ — Ta dan ga ni
videl še nikdo.

„Jaz sem ga videl včeraj proti ve-
čeru; s sinom je šel v Como, se je
oglasil nekdo v množici.“

„Pa se je moral že vrniti, ravno
prej sem videl, da je njegova ladjica

Čestitamo goriskim Lahonom, kateri
povzdigujejo Vincija v deveta nebesa!

„Marameo“ tudi v akademiji. — V
nedeljo so imeli akademijo na korist zavoda
osirotilih otrok. Krstili so se točka za točko,
peli so in godba je igrala. Stopil je na oder
tudi nadepolni sin dr. Vincija, da vodi or-
kester pri nekaterih točkah. Kakor se je pri-
kazal, takoj so kričali „Viva Vinci!“ in ob-
činstvo je bilo „navdušeno“, ter je zahtevalo,
ko je odigral par komadov, da orkester za-
igra tudi „Marameo“. In res, v svoji veliko-
dušnosti je sin dr. Vincija ugodil zahtevi
občinstva in igrali in peli so „Marameo“ z
grozovitim navdušenjem, z entuzijazmom,
zaleči slovenski narod!

Strasno slaven in imeniten je ta sin
dr. Vincija, da ga goriški Italijani proslavljajo
že kot pol-boga na muzikaliskem polju. Za-
to bo menda tudi njegov oče od-
slej naprej živellahko od slave
svojega sina, da mu ne bo treba
od „ščavov“ s Kanalskega nabir-
ati slovenskih grošev ter govo-
riti in pisati slovenski.

Slovenci, bojte se ga!

Kdo je zložil „Marameo“? — Pove-
dali smo že, da nam je naznanil nekdo z
začetnicami V. Dr. C. za pevca one zloglasne
„Gorizia sciaiva“ ali „Marameo“. Pri-
jazni* lahonek je postavil tudi nadaljne točke,
iz katerih smo že sami presodili, da moramo
ime čitati za Cesciutti, zlasti ker so bili
tudi erke I in dve tt lepo označeni. Včeraj
nam je pa došla posnetica, na kateri je za-
pisan dovtip: „V. Dr. C. — Vittorio Dottor
Cesciutti (Cesenti)*, koncipijent v pisarni za-
pana Venutija, je pripravljen vstopiti v —
glasbeno solo „Sokolovo.“ — Še na stran:
oni prosili pesnik bi bil torej Vittorio
Dr. Cesenti, polomec slovenskih Sovodincev,
solastnik narodilnice na Travniku. Mnogi
Slovenci vsejedo pijejo sodo v kve tovarne,
ne da bi škodila njih slovenski vesti, Cesenti
slovenski groši tudi ne!

Izzivjanje. — Sedaj, odkar poje „Ma-
rameo“, imajo se več poguma, kot poprej.
Zadnje čase je bilo nekam mirno, kar je
vzgel nadepolni sin dr. Vincija a seme pre-
pira v prebivalstvo. Odkar poje njegov
„Marameo“, se pojavljajo izzivanja kar po vseh.

V nedeljo je šla večja družba Slovencev
v mesto. Na poti proti Soskemu mostu jih spre-
la par italijanskih mladeničev. Koj ko so začeli
slovenski govor, so začeli peti „Marameo“. Ker
pa so videli veliko število Slovencev, so se
hitro pogubili, in ostal je le eden, ki je
bil pa toliko pogumen, da je izzival celo ve-
liko število Slovencev, čes, da se gre z njimi
kosat, in hotel se je celo lubiti Slovence, ki
je velik in krepak mladenič. Slovenci seveda
se niso ozirali na-nj, temveč so šli naprej,
čuti je bilo le kak „Marameo“.

Ljubica listega „korajznega“ Italijanečka,
ki je bila nekje v bližini, pa tudi ni bila za-
dovoljna, da njen ljubček izziva, za to je
skočila na-nj ter ga baje opraskala prav
posteno tako, da je bil poleg on sam
„Marameo“...

Niti otrok ne pusté na mru. — V
nedeljo popoldne je šel slovenski obrtnik po
ulici v mestu s svojim majhnim sinčkom.
Otrok je bil vesel ter hotel pokazati, da zna
hitreje teči, kakor oče. Ko je stekel par ko-
rakov, se ustavi ter pravi: Tata, pa sem te
prehitel. To je slišal neki goriski barabon,
ki je šel z neko tabacnico mimo. Kar je začel
zmerjati otroka in ga grdo gledati, kako da
govori slovenski, ker v Gorici „tutto tutto se
italian“. Ko ga je na to oče trdo prejel in
je barabon uvidel, da mu ne bo kos, jo je
pa naglo popihal.

Vse to je pod velneza hujskanja s
pesmijo „Marameo“.

zavila okoli Bellaskega nosa, je dejal
nekdo drugi.

„H brodarju tedaj! Hitro naj steče
kdo do brodarjeve hiše! se je slišalo
mnogo glasov.“

Brodarjeva hiša je bila doli pri
jezerskem obrežju ob izlivu potoka Aue-
cio, četrť ure daleč od Limonte proti
Bellagiu. Pastir, ki je šel tje doli iskat
župnika, ga je srečal na poti, ker se je
bil ravno napravil proti vasi z broda-
rjem in njegovim sinom. Z njima je šel
tudi Lupo, sokolarjev sin, ki je bil z
brodarjema ravnokar došel iz Coma.

Župnik, blagi starček, pa še vedno
močan in vesel, je stopal hitro pred dru-
gimi po strmi stezi, in ko je pri nekem
ovinku zagledal nad seboj moža, ki ga
je šel iskat, se je hipoma ustavil in ga
vprašal: „Gianmatteo (takó se je ime-
noval kozár), kaj je to divje kričanje
tam gori v Limonti, da se zdi, kakor da
bi hoteli vse razdejati?“

„Ah, gospod, gospod!“ je klical uni
ves vpehan, „hitite, hitite! vi sami ga
morete še rešiti. S silo so vdrli v sa-
mostansko hišo, in sedaj divjajo tam
ter hočejo zaklati oskrbnika in njegovo
ljud. Za božjo voljo tečite!“ — In župnik
daj v tek navzgor.

(Dalje pride).

Že zopet draži. — V stevalki od srede piše „Slov. Narod“ tako:

„Molto fumo e poco arrosto“. Z Goriskega se nam piše: Kdor čita naše liste in bi po njih sodil razmere v Gorici, bi imel popolnoma napačne pojme. Dočim Slovenci na Stajerskem tudi v celjski in mariborski mestni skupini postavljajo svoje kandidate, dasi niti sence upanja ni, da bi zmagali, se v slovenski Gorici slovenska stranka niti za to ne odloči, da postavi svojega „Zählkandidata“. To je gotovo značilno. Kar bi bilo se povedati, povemo ako bode treba po volitvi“.

Kaj naj rečemo na to? Kdor količkaj pozna razdijavne današnje razmere v Gorici, uvidi, da bi ne bilo umestno sedaj postavljati kandidata za volitev v dež. zbor. Naši volilci so si svesti svoje naloge; pokazali so to že, ko je bila ugodna prilika, in pokažejo jo še, kadar bo potreba, brez „Nar.“ nasveta!

Današnji dan pa imamo skrbeti za več najnežjši rečij, ki nas stanejo mnogo denarja — kot pa trositi ga za brezuspešnega „Zählkandidata“. „Slov. N.“ strašno težko gleda slogo na Goriskem, in zato se zaleti va-njo, kjer le more, da bi jo razdril! Take namena ima, in nikakih drugih!!

Popihal jo je. — Pravijo, da je bil na dan Sv. Kraljev deležen znane demonstracije tudi neki laski mladenič, ki studira na Dunaju; ima baje od goriskega municipija ustanovo s par stotaki in na Dunaju se službeo.

Pravijo, da je vedel, da bo drugi dan aretovan, zato pa se je vsedel lepo v vlak ter se odpeljal na Dunaj, da je usel aretovanju in da ni postal „mučenik“!

Menda so ga iskali, ali ker ga ni bilo, se pobun nikoli več zanj in zunanji!

Če je vse tako res, kakor smo čuli, je to jako značilno, pa tudi — umevno!

Izpred okrožnega sodišča. — V ponedeljek je bil obsojen na 3 tedne zapora Giacomo Lovrich iz Pazina, trgovski agent, ker je svoj čas — kakor je obče znano — kričal: Nieder mit dem K... Viva Italia! „Kajola“ pravi, da je bil kaznovan „per obbiachezza“! — Da, „ubbiachezza“, ali kako spna?!

No, nekaj bi rekli k temu, pa vemo, da naši čitatelji snajo misliti sami in tudi čisto med vrstani....

Odslek ecclijanskega društva za poveljavno tedaj za organiziste v Gorici naznanja, da pravo počitek v ponedeljek 27. t. m. v Bočkanovi vili ob 8. uri zjutraj. Udeleževali naj prinesejo s saboj cerk. pesmarico Cecilijo, glasbeni papir in pisalno orodje. Upati je, da detentniki vdoljijo nagrado za stroške iz cerkvene blagajne svojega kraja. Priporoča se, da se mnogo organizistov vdeležijo tega zanimivega in prekoristnega tedaja Odslek ecc. društva.

Izzivanje in napad. — V nedeljo zvečer sta sedela slovenski izvošček T. in neki njegov prijatelj v kavarni „Caffè Nuovo“ v Gosposki ulici ter pila mirno svojo kavo. Kar pride v kavarno Trevisanov sin (kričmarja pri Marzinju) in z njim neki Lenardi in neki ševčar izpod Kapele. Ona dva se menata da je po slovenski, kar jina plete na mizo karte, moker od vina. Ko je T. to videl, se je malce jezil ter rekel, da je ne-spodobično kaj takega; nato sta plačila ter hotela oditi. Na vratih pa je nekdo izmed onih treh ustvaril T., čeprav mu ni ta ničesar storil.

Stvar je bila naznanjena redarstvu, katero je šlo k sebi Trevisanovega sina.

Tam je vse trajl.

Stvar pride sedaj pred okrajno sodnijo; bomo videli, kaj poretajo tam.

Takega teča, kakor je Trevisanov sin, s katerim snaj se morali baviti že v zadnji Sloviki, bi bilo pač potreba prav posteno prijeti, ker kam prileta, ako bodo laski izzivači potonili nekaznovani hoteli po Gorici, Slovenci pa hoteli v luknjah za vsako ničarijo!

Vabilo za redni občni zbor „Hranilnice in posejavnice“ in „Zavarovalnice govoje živine“ v Renčah, ki se bo vršil dne 5. marca 1898. ob 3. uri popoldne v društvenih prostorih. Dnevni red: 1. Poročilo načelstva. 2. Poročilo računskih pregledovalcev. 3. Potrjenje računa za leto 1898. 4. Izvolitev načelstva, računskih pregledovalcev in nju namestnika. 5. Razni nasteli. V Renčah, dne 19. februarja 1898. Načelnistvo.

Se o izgredih v Nabrežini. — 21 letni Anton Godnik iz Kostanjevice se je bil tudi udeležil znanih izgredov v Nabrežini dne 14. septembra 1898. Ker pa je bil med tem časom pri vojskih v Gradcu, se je vršila obravnava proti njemu še le 21. t. m. Svojo krivdo je prizopal ter bil obsojen na 13 mesecev ječe! „Streng Bestrafung“!

Ben-Hur. — Danes je izšel v naši tiskarni prvi zvezek „Svetovne knjižnice“. Vsebina: znani prosluti roman „Ben-Hur“. Dobiva se pri nas broširan za nizko ceno 1 gl. 20 kr.; po pošti 10 kr. več.

Ker je tiskarna knjiga le v malo izvodih, naj se požurijo vsi, kateri hočejo imeti ta prelepi roman.

Radodarni doneski.

Za „Šolski dom“:

Prejelo je naše upravištvo: Od čistega dobička venčeka pri gosp. Martinu Černuta

v Logu pod Predelom dne 12. t. m. v svoti gl. 13-15, med istim zložili rodoljubi gl. 5-50, skupaj gl. 18-65. Preč. gosp. Andrej Leban, vodja svetlišča na Sv. Gori gl. 6-50. Č. gosp. J. Strancar; zložila č. duhovščina in še dva druga gosp. gl. 9-78½. „Neimeno-van“ Štr. 11299 v Gorici, daroval kakor je bilo omenjeno v zadnji št. v listnici uredništva gl. 2.— Gosp. Peter Šauli, trgovec v Čepovanu daruje 2 gl. ker je ime sitnosti glede odškodnine radi poti v Gorico! pri c. kr. okrožni sodnji in ker se mu je prvi pripetilo, da je na njegovo zahtevo bil sestavljen slovenski zapisnik in ne laski. Ker se je ples v Idriji ob 50 izvrstno sponesel daroval Andrej Prečulin 6 kr. Požrl zamorec pri gosp. Petru Bandažu v Kanalu gl. 4-70. Kanalska mladina nabrala pri pustni zabavi gl. 4-63. Nabralo se je gl. 3-15 na pustni večer v veseli družbi krme gosp. Tanceta, župana iz Nabrežine. Skupaj gl. 51-91½.

Razgled po svetu.

Italijanski deželni poslanec na Tirolskem. — Načelnik nemške katoliške ljudske stranke dr. Kathrein se mudi že nekaj dni v Tridentu, kjer se pogaja z italijanskimi poslanci radi njih vstopa v tirolski deželni zbor. Ni dvoma, da je Kathrein zašel to akcijo dogovorno z vlado, na kar kaže tudi to, da je bil sedaj tirolski namestnik grof Mer-veldt poklican na Dunaj.

Ogerska kriza. — Pogajanja Szella z voditelji opozicije za kompromis so sklenjena. V vseh točkah se je doseglo popolno sporazumljenje. Sklepi se držé še tajno.

Baje so ukrenili glede na hišni red v zbornici take določbe, da bo tehniška ob-strukcija v bodoče popolnoma nemogoča.

Novo ministerstvo bo sestavljeno baje iz samih liberalcev.

Slo je torej hitro, mir je sklenjen, takoj ko se je Banffy udal, da odstopi.

Če smemo verjeti poročilom, bi bila ogerska kriza s tem skoro rešena, kar bo upihvalo tudi na razmere v naši polovici.

Budimpešta 23. februarja. Pogajanja mej Szellom in opozicijskimi strankami so imela popoln uspeh. Doseglo se je sporazumljenje tako glede kurialne sodbe v volilnih zadevah, kakor glede revizije državnozborskega opravljanja. Opozicija je glede opravljanja toliko odnehala, da je odslej tehnična ob-strukcija v poslanski zbornici nemogoča. Danes je bil podpisan mirovni protokol.

Budimpešta 23. februarja. Szell odputuje še danes na Dunaj, da predloži cesarju listo novega ministerstva. Za sedaj opravljal bode Szell sam ministerstvo notranjih del.

Budimpešta 23. februarja. Imenovanje novega ministerstva se razglasi uradoma v nedeljo zjutraj. Banffy je prišel danes v parlament in je odnesel vse svoje privatne spise, kar jih je tam imel.

Slovenska civilizacija. — Madjarski list „Lutogatok Lapja“ je napisal nedavno naslednje vrstice: „Ni ruskih topov, ni čet kozaskih, ni grozot sibirskih se nam ni treba bati; pač pa nevarnosti, ki je strašnejša mimo vseh teh, ki nas pokoplje brez vse nade do zopetnega vstajanja, ako prodre na dan, in to je: zmagovito napredujoča civilizacija slovenska“. Predniki današnjim Madjarom so dosli semkaj že pred tisoč leti; samo med Slovani se jim je omililo nastaniti se, ker so jih vsprejeli gostoljubno in jih pričeli stalnemu življenju. Ti predniki današnjih Madjarov so prišli od Slovanov državne uredbe in zakone. Predniki današnjih Madjarov so prišli od Slovanov slovensko civilizacijo, od katere žive že več nego tisoč let. Osnove civilizacije imajo torej od Slovanov, a sedaj se boje — slovenske civilizacije!

Pogreb francoskega predsednika Faure-ja se je vršil včeraj v najlepšem redu. Ljudstva se je nabralo na stotisoče.

Vlada je bila odredila vse potrebno, da se ni kdaj mir.

Razgled po slovenskem svetu.

Kako so nagli, kadar je potreba dati kaj Slovanom. — Hrvatje na Voloskem so prosili pred letom dni pri šolskih oblastih za ustanovitev hrvatske ljudske šole, ker jo nujno potrebujejo, ali se vedno ni-majo. Čez leto, t. j. pred par dnevi so bili prositelji poklicani k okrajnemu šolskemu nadzorniku, da izjavijo, če v istini hočejo imeti hrvatsko šolo.

Vse to se je zgodilo tekom jednega leta. Če pojde tako hitro naprej, se poprej svet podere, kot dobé Hrvatje na Voloskem svojo potrebno ljudsko šolo.

Kaj vse smejo delati z nami v primorskih deželah — in vse pritožbe so brez-uspešne!

Italijansko dirvaštvo povodom občinskih volitev v Veprincu. — „Edinosti“ pišejo iz Veprincea:

„Tudi v naši Liburniji, zlasti pa v Veprincu, velja italijanskim sovragom geslo: „Osar tutto“. V četrtek in petek minolega tedna (16-17) so se vršile v Veprincu občinske volitve. Sedaj vladajočo stranko vodi

župan Andreicich-Golc, svetovalec pa sta mu od jene strani znani dr. Krstić, od druge pa okrajni glavar Fabiani. Italijanska stranka tira z vso silo tudi naš okraj v srečni rog blažene Italije. Narod veruje tej kliki slo-g in sledi Andreicichu-Golcu. S tem si ljudstvo užiga zalostno znamenje na svoje, drugod posteno čelo, in potrjuje, da je poturica huji, nego Turčin. To ljudstvo naše ne potačuje in zasramuje le svoje narodnosti, ampak propada tudi v veri.

Trebalo je torej, da smo enkrat pričeli z reakcijo. V ta namen so se odločili naši zavedni in zvesti narodnjaki, da stopijo v boj za sedaj v prvem razredu. In včeraj so si res izvojevali zmago z 11 proti 8 glasovom.

Da ni manjkalo psovok, preklinjanja (in sicer to v volilni dvorani sami), kamenja in jaje, s katerimi so napadali naše volilce, in tudi našega g. župnika, to se ne bode zdelo čudno nikomur, kdor ve, da je naša občinska uprava nadahnjena z italijansko — brutturo.

A kar je iznenadilo naš svet in morda tudi gospoda okrajnega glavarja Fabianija, je bilo dejstvo, da je sinoči neki zlo-činec sprožil s svincem nabito puško v stanovanje veleč. gosp. kapelana M. Barbiča v Poljanah. V isti hip je gospod kapelan mirno sedel v svoji sobi v družbi nekoliko tovarišev. Svinec je prebil steklo in se je zadobil v vrata. Prav za temi vratni je bila zbrana rečna družba. Gorje, da so bila ta vrata odprta, ali da bi bil kdo po nesreči prav tisti trenutek stopil skozi vrata v sobo — kaka nesreča bi se bila lahko dogodila!

Ali ni to prav po geslu: „Osar tutto“!

Kake plodove rodi „avita cultura“, katero vsiljujejo z vso silo skozi vse odprtine v slovensko hišo, češ, da se širi omika — „avita cultura“!

O ti presrečen „latinsko-italijanski“ narod, na pojave svoje „kulture“ pač smeš biti ponosen, ker se ne razlikujejo prav nič ob barbarizma divjih narodov.

Ia proti tem razdijanim Italijanom in odpadnikom, rojenim s pomočjo „od zgoraj“, se postopa tako popustljivo, samo da se duši poštenega Slovana v primorskih pokrajinah!

Odnosaji na naših primorskih sodiščih. — Dne 17. novembra m. l. se je vršila na okrožnem sodišču v Rovinju kazenska razprava, na kateri je vršil znani dr. Bartoli nalogo branitelja. Ker pa je državni pravdnik zaključil svoj govor s par hrvatskimi besedami, je to razjezilo Bartolija tako, da je zbežal iz dvorane, zбоk česar se je moral razprava odložiti, a sodišče je obsodilo Bartolija v poravnavo stroškov razprave. Bartoli je proti temu uložil vtok na višje dež. sodišče, a to je razsodilo, da Bartoli nima plačati stroškov odlozbe razprave, pač pa stroške prihodnje razprave. Ta se je vršila te dni. Na razpravi je bil navzoč tolmач. A ker je državni pravdnik zopet zaključil svoj govor s par hrvatskimi besedami, je skočil branitelj Bartoli po koncu in je zahteval, da naj sodišče prisili državnega pravdnika, posluževati se izključno italijanskega jezika! Predsednik sodišča je odklonil to zahtevo, privolil pa je, da tolmач prevede na italijanski, kar je državni pravdnik govoril hrvatski. Tudi temu se je uprl branitelj Bartoli, ter je izjavil, da odstopa od braniteljstva. Toženci pa so se izrekli za to, da se razprava nadaljuje, a sodišče si je pridržalo, da proti branitelju Bartoliju upotrebi vsa disciplinarna sredstva.

Tolmачi so dopustni na sodiščih le za one jezike, ki niso deželni; no, kljubu temu je bil v Rovinju navzoč tolmач za — hrvatski jezik, ki menda v Istri ni deželni jezik! In potem zahteve branitelja hrvatskih strank!!

Vse to je res nekaj specijelno primorskega in nekaj specijelno avstrijskega! Take reči se morejo dogajati edino le v „deželah neverjetnostij“, kajti drugodi so nemogoče.

Poskrbi se sicer, da izvedo to tudi merodajni krogi na Dunaju, da se morda prav pritožbam, ali končni uspeh: delalo se bo še naprej tako, kakor doslej!...

Bog je visoko, a car daleko.

Henneberg-Seide

von 45 kr. bis fl. 14.65 p. Met. — nur echt, wenn direkt ab meinen Fabriken bezogen — schwarz, weiss und farbig. — in den modernsten Geweben, Farben und Dessins. An Private porto- und steuerfrei ins Haus, Muster umgehend. G. Henneberg's Selden-Fabriken (k. u. k. Hof.) Zürich.

Slovenska šivilja v Gorici,

izurjena popolnoma v svoji stroki ter izvečhana v najrazličnejših delih, priporoča se slavnemu občinstvu posebno p. n. danam za mnogobrojna naročila, katere izvršuje točno na zahtevo gg. naročnikov.

Naročila sprejema tudi na dom v ulici Via Ascoli št. 10. III. nadstr.

Razglednice

krasno dovršeno za 20 gl. 1000.

Naročila sprema **Anton Čerkič, fotograf v Gorici.** Na željo pride fotografirat sam in sicer brezplačno. Nobeden kraj naj bi ne zamudil te ugodne prilike, v tem ko se ilustruje celi svet na razglednicah.

V pisarni **Seitz-ove tiskarne** nasproti semenišča v Gorici prodaja se po znižani ceni — 1 gl. 30 kr.

Veliki teden

in

Velika noč,

spisal prof. Andrej Marušič.

Knjiga se pošilja tudi po pošti po povzetju. Kdor pa denar že z naročilom vrad pošlje, naj pride ne še 10 kr. za vozni list.

Išče se

spretnega korespondenta in ob jednem

knjigovodjo za kožarsko tovarno.

Isti mora biti zmožen slovenskega, italijanskega in nemškega jezika. Prednost imajo tisti, kateri so količkaj bili že izvečhani v kožarstvu.

Plača po dogovoru.

Prosilci naj se obrnejo pismeno do And. Jakila, Rupa, pošta Miren.

Kuštrin Anton

trgovec

z jedilnim blagom

Gosposka ulica št. 23.

Priporoča svojo zalogo jestvin in kolonijalij po jako nizkih cenah.

Ima zalogo vsakovrstnega olja, navadnega in najfineje vrste „Luka“.

Razpošilja naročeno blago tudi na deželo po pošti od 5 klg. naprej.

Obljubljuje točno in hitro postrežbo.

Anton Štojs,

pekovski mojster v Gorici

Gosposka ulica št. 19.

izdeluje dober in zdrav kruh

iz navadne in fine pšenične moke, v različnih oblikah, kakor: hlebe, štruce, zemlje itd.

Izdeluje tudi različno pecivo.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja točno in solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Alojzij Živic,

ključavničar

in izdelovalec štedilnikov,

v Gorici, Rabatišče št. 3

Priporoča se

za vsakovrstna v te stroko spadajoča dela,

katera izvršuje

po naročilu hitro in po nizkih cenah.

Domača slovenska gostilna

Fran Valetič

v Trstu v ulici Solitario št. 12

toči dobro, črno in belo

vlpavsko, istrsko in okoličansko vino.

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebnim.

Postrežba točna. Cena primerna,

Za mnogobrojni obisk se priporoča

udani

Fran Valetič, krčmar.

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetljinjo Na lovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetlino

Tovarna uzornih telovadnih priprav

JOS. VINDYŠ - A,

v Pragi na Smihovu

(Praga-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816.

se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju sokolskih in šolskih telovadnic

po najnovjših pripoznanih in praktičnih sestavih.

V ta dokaz je na razpolago mnogo pripotočočih sprical domačih in inozemskih.

Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačanje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so večno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštnino prost.

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

